

Wyrok z dnia 6 stycznia 1999 r.

III RN 87/98

Środki finansowe przydzielone jednostce publicznej radiofonii przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji z uzyskanych przez nią wpływów pozaabonamentowych na podstawie art. 49 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 1993 r. Nr 7, poz. 34 ze zm.) nie stanowią subwencji (art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Walerian Sanetra, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 6 stycznia 1999 r. sprawy ze skargi Polskiego Radia Regionalnego Rozgłośni „R.W.” S.A. w W. na decyzję Izby Skarbowej w W. z dnia 20 czerwca 1997 r. [...] w przedmiocie określenia podatku dochodowego od osób prawnych za 1996 r., na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie-Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu z dnia 6 stycznia 1998 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e

Minister Sprawiedliwości wniósł rewizję nadzwyczajną od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego we Wrocławiu z dnia 6 stycznia 1998 r. [...] w sprawie ze skargi Polskiego Radia Regionalnej Rozgłośni „R.W.” S.A. w W. z dnia 20 czerwca 1997 r. w przedmiocie określenia podatku dochodowego od osób prawnych za 1996 r. Zaskarżonym wyrokiem oddalono skargę podatnika na decyzję utrzymującą w mocy decyzję organu podatkowego pierwszej instancji określającą podatek dochodowy za 1996 r. o 401.209,20 zł wyższy od zadeklarowanego przez podatnika. W rewizji nadzwyczajnej podniesiono zarzuty rażącego naruszenia art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób

prawnych (Dz.U. Nr 106, poz. 482 ze zm.) oraz art. 80 KPA. W sprawie są dwie kwestie wymagające wyjaśnienia. Twierdzi się w rewizji nadzwyczajnej, iż kwota 1.162.380 zł przeznaczona (z wpływów pozaabonamentowych) uchwałą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 16 października 1996 r. na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych podatnika, jest dopłatą do jego działalności, która została przeznaczona na cel określony w art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i z tego względu była wolna od podatku. Według wnoszącego rewizję nadzwyczajną, z przepisów podatkowych wynika, że dochody wydatkowane na inwestycje są zwolnione od podatków, a organy podatkowe i NSA dokonały zwięzającej wykładni art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, co stanowi rażące naruszenie tego przepisu. Rażące naruszenie art. 80 KPA uzasadniono twierdzeniem, iż udzielono podatnikowi informacji, że wykorzystanie otrzymanych środków na cel inwestycyjny spowoduje zwolnienie od podatku dochodowego od osób prawnych, a następnie obciążono go tym podatkiem, co jest niezgodne z zasadą zaufania do państwa i prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rewizja nadzwyczajna nie jest uzasadniona.

Według art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wolne od podatku są dotacje, subwencje, dopłaty i inne nieodpłatne świadczenia (z zastrzeżeniem pkt 14 - co nie ma zastosowania w sprawie) otrzymane na pokrycie kosztów albo jako zwrot wydatków związanych z otrzymaniem, zakupem albo wytworzeniem we własnym zakresie środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, od których dokonuje się odpisów amortyzacyjnych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15 ust. 5. Jest zatem kwestią prawną, czy środki finansowe przekazane podatnikowi przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji uchwałą z dnia 16 października 1996 r. (wydane na cele inwestycyjne) mogą być traktowane jako subwencja, dopłata lub inne nieodpłatne świadczenie, a zatem czy podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych. Uchwała KRRiT z dnia 16 października 1996 r. w sprawie ustalenia podziału pozaplanowych wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi w okresie od dnia 1 sierpnia do 30 listopada 1996 r. powołała się na art. 9 ust. 1 i art. 50 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 1993 r. Nr 7, poz. 34 ze zm.). Art. 9 ust. 1 tej ustawy

stanowi, że na podstawie ustaw i w celu ich wykonania Krajowa Rada wydaje rozporządzenia i uchwały, zaś z art. 50 ust. 1 i 3 wynika, iż wpływy, o których mowa w art. 48 ust. 1 (czyli z opłat abonamentowych) i w art. 49 ust. 2 i 4 (opłaty sankcyjne za używanie nie zarejestrowanego odbiornika i odsetki za zwłokę w uiszczeniu opłaty abonamentowej), z wyłączeniem przewidzianych w art. 49 ust. 5 i art. 51 ust. 5, są w całości przeznaczone na działalność jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Wymienione wyżej wpływy ustawa o radiofonii i telewizji wprost określa jako przychód (art. 31 ust. 1 pkt. 1) i dlatego NSA trafnie przyjął, iż jest to przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Natomiast jako dotacje, subwencje, dopłaty lub inne nieodpłatne świadczenia w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych mogą być traktowane dotacje z budżetu państwa (art. 31 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji).

Także bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 80 KPA. Przepis ten dotyczy oceny dowodów („organ administracji państwowej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona”). Dla uzasadnienia tego zarzutu powołano się w rewizji nadzwyczajnej na korzystne dla podatnika informacje Izby Skarbowej w W. oraz Izby Skarbowej w P. (udzieloną innemu podatnikowi). Jest to uzasadnienie wadliwe z dwóch względów. Po pierwsze te informacje dotyczą wykładni prawa, a nie ustalenia okoliczności sprawy (faktów). Działanie organu sprzeczne z udzieloną informacją mogłoby co najwyżej być podstawą zarzutu z art. 8 KPA (naruszenia zasady pogłębienia zaufania obywateli do organów Państwa). Zarzut naruszenia art. 8 KPA nie został jednak postawiony w rewizji nadzwyczajnej i Sąd Najwyższy nie może stosować tego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) w postępowaniu z rewizji nadzwyczajnej Sąd Najwyższy stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu kasacyjnym. Te zaś przewidują (art. 393¹¹ KPC), że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, a z urzędu bierze pod rozwagę jedynie nieważność postępowania. Po wtóre, informacja udzielona podatnikowi - jak to słusznie przyjęto w zaskarżonym wyroku - w istocie rzeczy jedynie powtarzała treść art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... orzeczono jak w sentencji.

